

ПРОТОКОЛ

№ 335

гр. Пловдив, 04.07.2023 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
и прокурора Добринка Л. Калчева

Сложи за разглеждане докладваното от Михаела Хр. Буюклиева

Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600249 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 13:30 часа се явиха:

Жалбоподателят - подсъдимият В. Т. П. се явява лично и с адв. К. Н., редовно упълномощен от по-рано.

Частният обвинител Б. М. С. се явява лично и с адв. Б. А. и адв. Б. Л., редовно упълномощени, за което се представя пълномощно.

Частният обвинител С.: Искам делото да се гледа само в присъствието на адв. А. и адв. Л.. Не държа в днешното съдебно заседание на останалите повереници.

В залата присъства и лицето Т. П. – непълнолетен син на подсъдимия.

АДВ. Н.: Присъства Т., тъй като е син на подсъдимия, чийто разпит бихме искали да получим.

Не се явяват поверениците адв. Д. М., адв. Н. Д., адв. П. С. и адв. С. Х., редовно призовани.

ПРОКУРОРЪТ: Няма процесуална пречка за даване ход на делото, може да бъде даден.

АДВ. А.: Не са налице процесуални пречки. Моля да се даде ход на

делото.

АДВ. Л.: Да се даде ход на делото.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ Б. С.: Да се даде ход на делото. Не се отказвам от другите ми повереници, но съм съгласна днес да се гледа делото само с адв. Л. и адв. А..

АДВ. Н.: Да се даде ход на делото.

ПОДСЪДИМИЯТ В. П.: Да се даде ход на делото.

Съдът след съвещание счита, че няма процесуална пречка за даване ход на делото, предвид на което

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО.

ДОКЛАДВА се делото от съдията докладчик.

На страните се разясниха правата по чл. 274 и чл. 275 НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам отводи към състава. Няма да правя искания за събиране на нови доказателства.

АДВ. А.: Нямам отводи и доказателствени искания.

АДВ. Л.: Нямам отводи и доказателствени искания.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ Б. С.: Нямам отводи и доказателствени искания.

АДВ. Н.: Уважаеми апелативни съдии, нямам искания за отводи. Правя доказателствено искане и ви моля да приемете като писмени доказателства по това дело 3 броя п. с., които касаят подсъдимия В. П., сина му Т. П. и дъщеря му И. П.А – последните двама съответно на ** и ** години. Представям ги, не с оглед, защото не предполагам какви възражения ще постъпят, не с оглед на тяхното съдържание. Аз ги представям само като доказателство, че децата, които касаят, са потърсили и са направили подобни психологически консултации и съответно В. П. психотерапевтични прегледи и процедури. Представяме ги - това е за В., това е за Т. – синът му, това е за И..

В тази връзка вече и като доказателства, касаещи съдържанието, представям и етапни епикризи от детски психиатър за И. и за Т. – за двете деца.

Освен това моля да допуснете до разпит Т. П. – синът на подсъдимия, който да даде показания във връзка с психологическите проблеми, които той и неговото семейство изпитват във връзка със събитието. Разбира се, ваша е преценката, намираме го за необходимо и относимо за нашата теза, която, разбира се, не е да отричаме фактите, а да се борим и да молим за снизхождение, произтичащо от множество обстоятелства, в т. ч. и от критичния начин, по който В. П. и въобще, цялото му семейство се отнасят към инкриминираното събитие.

И в тази връзка, все във връзка с обстоятелствата, за които ви молим да уважите тези две доказателствени искания, правим още едно искане – молим за бъде назначена и изготвена комплексна съдебно-психиатрична и психологическа, психопрофилна експертиза на подсъдимия В. П., която след като даде заключение за констатациите относно неговата личност, да акцентира върху задачата какво е неговото отношение към случилото се и неговите последици към самия него във връзка с всичко това. Не знам как поточно и научно аргументирано бих могъл да формулирам подобно нещо, естествено, няма никаква скрита загадка в искането ми. Една такава експертиза вярвам, че ще даде отговор - такъв, какъвто аз съм го получил за себе си, що се касае до действително критичното отношение на подсъдимия към извършеното и всичко това в контекста на целите на наказанието и индивидуалната превенция.

ПОДСЪДИМИЯТ В. П.: Нямам отводи. Поддържам доказателствените искания на защитника ми.

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, по искането за прилагане на представените писмени доказателства, след като се запознах с тях, не възразявам да бъдат приети към делото.

По искането за разпит в качеството на свидетел на сина на подсъдимия също не възразявам, считам, че същият би допринесъл за създаване на още по-пълна представа за личността на подсъдимия и за обстоятелството как поточно е бил повлиян той и семейството му от участието му в престъплението, за което е обвинен и е предаден на съд.

Считам, че искането за изготвяне на комплексна експертиза – така, както беше формулирано от адв. Н., е неоснователно и ви моля да не го уважавате. Наред с разпита на детето, ако допуснете такъв и отделно от него,

считам, че в делото има изобилни данни и доказателства относно личностната характеристика, ако щете и професионална такава, на подсъдимия, за неговото поведение след инцидента и за начина, по който същият му се е отразил.

Считам, че събиране и на други доказателства, освен наличните по делото, е изцяло ненужно, няма отношение към съставомерността на деянието, а доколкото има отношение към индивидуализация на наказанието, както вече казах, считам, че има достатъчно доказателства по делото.

АДВ. А.: Уважаеми апелативни съдии, моля да не приемате в качеството на доказателства представени в днешното съдебно заседание медицински документи на лицата И. и Т. П.и. Считам, че същите са неотносими към предмета на настоящото дело.

По отношение на искането за разпит на сина на подсъдимия считам, че това искане се явява неоснователно. Същото е и становището ми по искането за комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза. По делото вече има събрани множество доказателства, които свидетелстват за характеристичните данни на подсъдимия и за неговото отношение към деянието, поради което моля да ги оставите без уважение.

АДВ. Л.: Подкрепям становището на адв. А.:

ЧАСТНИЙТ ОБВИНИТЕЛ Б. С.: Съгласна съм, подкрепям казаното от моите повереници.

АДВ. Н.: Ще ми разрешите една съвсем кратка реплика, не искам да досаждам. Всеизвестно е, всички сме участвали в подобни процедури, че становището за предсрочно условно освобождаване на лишени от свобода на началника на затвора преминава през изготвяне на експертиза, която има за цел да изясни оценката на риска от рецидив на лишения от свобода, респективно дали в психологически и поведенчески аспект той е подготвен да бъде освободен по-рано, отколкото е срокът на наложеното му наказание. Има корелация между това, което искаме ние и този пример, който дадох, ако се съгласите с мен, че е така, моля да уважите това искане.

Съдът след съвещание счита, че следва да бъдат приети като писмени доказателства по делото днес представените от защитника на подсъдимия становище от проведени психотерапевтични прегледи на В. Т. П., изх № **.

от Ц. за п. к., диагностика и психотерапия при Д. - гр. П.; становище от проведени психологични консултации на Т. В. П. с изх. № ***** от Ц. за п. к., диагностика и психотерапия при Д. - гр. П.; становище от проведени психологични консултации на И. В. П.А с изх. № *** от Ц. за п. к., диагностика и психотерапия при Д. - гр. П., както и 2 броя етапни епикризи – съответно за И. В. П.А от 21.06.2023г. и Т. В. П. от 22.06.2023 г., издадени от детски психиатър при М. ц. „М.“ ООД в гр. П..

По отношение на останалите, направени от защитника искания, съдът след съвещание намира същите за неоснователни, тъй като обстоятелствата, които се сочат, че следва да бъдат изяснени с тяхното събиране, са изяснени, както от събраните по делото доказателства, така и данни за тях се съдържат в днес представените от защитника писмени доказателства.

С оглед на изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ПРИЕМА като писмени доказателства по делото посочените по-горе документи.

ПРОЧЕТОХА се същите.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на защитника на подсъдимия за допускане до разпит като свидетел на Т. В. П. и за назначаване на комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза на подсъдимия В. Т. П..

Съдът разпорежи непълнолетният Т. П. да излезе от съдебното заседание, с оглед изискванията на чл. 265 т. 2 НПК.

ПРОКУРОРЪТ: Нямам други искания. Няма да соча нови доказателства. Да се даде ход на съдебните прения.

АДВ. А.: Нямам искания за събиране на други доказателства. Да се даде ход на съдебните прения.

АДВ. Л.: Също моля за ход на съдебните прения. Няма да сочим други доказателства.

ЧАСТНИЯТ ОБВИНИТЕЛ Б. С.: Съгласна съм с адвокатите ми.

АДВ. Н.: Няма да сочим други доказателства. Да се даде ход на съдебните прения.

ПОДСЪДИМИЯТ В. П.: Съгласен съм със защитника ми.

Съдът след съвещание, с оглед становищата на страните и тъй като намира делото за изяснено от фактическа страна, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА СЪДЕБНИТЕ ПРЕНИЯ:

ПРОКУРОРЪТ: Уважаеми апелативни съдии, намираме се днес пред вас по повод отменено решение на А. с. - П. от страна на Върховния касационен съд, при което делото е върнато за разглеждане от друг състав на А. с. - П., защото са допуснати, според Върховния касационен съд, процесуални недостатъци и дефицит в оценъчната дейност на съда, свързани с материалното право, непрецизно са дефинирани отегчаващи и облекчаващи отговорността обстоятелства и тяхната относителна тежест при определяне обема на наказателната принуда. Според ВКС отново следва да се обмислят всички значими фактори, като се даде и обоснован отговор за приложимостта на условното осъждане, което е било сторено - приложено е било от страна на този състав, чието решение е било отменено. Изправени сме отново в първоначално положение, при което становището на прокуратурата е, че О. с. - П. е постановил едно законосъобразно и обосновано решение.

Производството пред първоинстанционния съд е протекло по реда на глава Двадесет и седма, член 371, т. 2 НПК. Признати са били изцяло от страна на подсъдимия фактите и обстоятелствата, описани в обстоятелствената част на обвинителния акт, като подсъдимият се е съгласил да не се събират и доказателства относно същите.

Същевременно обаче, във въззивното производство са били проведени по искане на защитата и на подсъдимия процесуално-следствени действия, в резултат на което са били събрани нови обстоятелства, които и предходният състав на Апелативния съд си е позволил, според нас незаконосъобразно, а и струва ми се и според ВКС, тълкувайки и четейки внимателно решението, да възведе като такива, които да ползва при постановяване на решението си и това са обстоятелствата каква е била причината за придвижването на подсъдимия преди пътнотранспортното произшествие по начин, който от събраните доказателства е видно, че отново е бил изцяло в нарушение на правилата за движение по пътищата. Ще ви моля да не ползвате така установените от въззивния съд обстоятелства, защото това би било в противоречие със закона.

Ще ви моля, считам, че правилно П. окръжен съд е преценил, че бланкетната разпоредба на чл. 343 НК следва да бъде попълнена и с административното нарушение по чл. 119, ал. 1 от Закона за движение по пътищата, като в тази връзка бих искала единствено да посоча, че доколкото грешно е посочена в обвинителния акт тази разпоредба като такава от Правилника за приложение на Закона за движение по пътищата, като същата разпоредба погрешно е била посочена в обвинителния акт като такава от Закона, ви моля да имате предвид, че според нас това е законосъобразно сторено от първоинстанционния съд, имайки предвид точка 7 от Тълкувателно решение № 2 от 2016 г., където ясно е казано, че съдът е компетентен да даде правилната квалификация на нарушението, запълващо бланкетната норма на чл. 343 НК, когато в обстоятелствената част на обвинението са описани фактическите обстоятелства по извършването. Считам, че в случая се намираме именно в тази хипотеза. Затова и стореното от първоинстанционния съд е било правилно.

И основните аргументи и доводи на защитата, които в случая следва да бъдат обсъдени, това са по индивидуализация на наказанието. Никой в този процес, включително и прокуратурата, в нито един момент не е оспорвала наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства - такива, каквито са били приети и от първоинстанционния съд. Считам, че същият правилно ги е отчел, като е отчел и отегчаващите отговорността такива, като достатъчно е да наблегна на това обстоятелство, че наред с пострадалата, с жертвата на това престъпление, на пешеходната пътека се е намирал, на съвсем близко разстояние до нея и нейният брат, тоест въпрос и на случайността, ако щете е, че в случая от това пътнотранспортно произшествие и от дейността на подсъдимия има само една, а не две жертви, но фактите са такива – било е блъснато и е починало детето М.. Но това безспорно е отегчаващо отговорността обстоятелство и моля да го имате предвид.

Тук въпросът не е дали личностната и професионална характеристика на подсъдимия е такава, че да позволи извод, че същият дори да не изтърпява ефективно наложеното му наказание лишаване от свобода, биха се постигнали целите на наказанието. Този въпрос според мен въобще не следва да бъде обсъждан, а стои единствено, ако наложеното му наказание - справедливото наложено наказание, съобразно обстоятелствата по това дело е

такова, че да позволява да се коментира условно осъждане в случая. Според мен справедливото наказание при стриктно отчитане на всички относими обстоятелства не е такава, че да позволява условно осъждане в случая. Наказание от 3 години лишаване от свобода считам, че би се явило силно занижено - добре е обосновано това в решението на първоинстанционния съд и ви моля да вземете предвид тези аргументи на съда и съответно, които са го довели и до налагането на обжалваното днес наказание, което, отново посочвам, считам за справедливо.

Да, този подсъдим е с изключително добра личността характеристика, такава на професионалист - същият е служител на **, на п. с. – това всичко е така.

Изтъкват се причини, вкл. и от днес приетите писмени доказателства, в психологичната характеристика на В. П. при описание на фактите същият е изтъкнал в свое оправдание пред лицата, които са го освидетелствали, че видите ли, много е бързал, затова е нарушил правилата за движение, приближавайки пешеходната пътека; не се е съобразил с това, че трябва да охранява безопасността на най-уязвимите участници в движението, в населено място, във време, в което е очевидно, че там е имало движение, и то усилено, защото трябвало бързо да стигне до успешна реализация на водена от него о. р.. И тук стои въпросът – реализацията, успешна, на коя о. р. си заслужава да струва човешки животи, та ние бързайки, да нарушим правилата за движение, съответно, да застрашим и останалите участници в движението? Личната ми ценностна система на човек и на професионалист, на прокурор, сочи като отговор на този въпрос е, че никоя разработка и успешна реализация не си заслужава, тоест въпрос е на ценностна система, а оттук отговорите, обективирани в действията на подсъдимия, които очевидно той си е дал, отговаряйки на тези въпроси, го описва и него като деец, наред с характеристиките на неговото деяние. Затова аз смятам, че съдът му е определил справедливо, а не изключително завишено наказание така, както се претендира от защитата.

Знаем каква е съдебната практика в последните години. Познаваме и правната теория, въпреки допуснатата, това е съвсем в кръга извън делото, въпреки допуснатата от прокурора грешка в самото начало, обсъждайки обстоятелства, на които не им е тук мястото, в това дело. Знаем какви са

обществените нагласи. Просто, ако щете една статистика в този съд, ако се направи на делата, водени за такива престъпления, нещата не са никак добри. Аз ще ви помоля и така приключвам, нека да не извращаваме прилагането на принципа на индивидуалната превенция и при индивидуализацията на наказанието да се стига до там, че при сходни или еднакви обстоятелства по отношение на различни извършители на тези престъпления, да има различни наказания за п. , с. р., п. и т.н. В случая считам, че изтъкваните основания за налагане на значително по-нисък размер на наказание - такъв, предполагащ и условно осъждане, са неоснователни.

АДВ. А.: Почитаеми апелативни съдии, аз ще ви помоля да потвърдите присъдата, постановена от О. с. - П. и само накратко ще изложа аргументите си в тази насока. Без съмнение на 19.07.2021 г. настъпва една огромна трагедия, но трябва да разгледаме целия механизъм, цялата архитектура на тази трагедия, защото тя е от значение най-вече за индивидуализацията на наложеното наказание.

На 19.07.2021 г. беше установено, че подсъдимият П. навлиза в село Б., управлявайки автомобил не с минимално превишение на скоростта, а с огромно превишение на скоростта, с над 73 км/час. Между другото, беше установено, че цялото разстояние от село А. до с. Б. е изминато за толкова кратко време, около 40 минути, че през цялото трасе очевидно той се е движил със значително превишена скорост.

П. влиза в с. Б. със значително превишена скорост, достига до пешеходна пътека, която е обозначена и с пътен знак. Пред пешеходната са спрели не един, не два, а три автомобила, които изчакват да пресекат пешеходците. Той не се съобразява с това обстоятелство, предприема заобикаляне и удря *-годишната М. и по този начин слага край на живота ѝ, за съжаление, преди още да е започнал.

Постановеното наказание от О. с. - П. аз считам, че е справедливо. Целта на наказанието в никакъв случай не следва да бъде някаква репресия спрямо подсъдимия. В случая не може да говорим за репресия. Следва да се вземе под внимание, че всички тези обстоятелства, тези съществени, многобройни нарушения на правилата за движение по пътищата, представляват отегчаващо вината обстоятелство. Правото на пешеходеца да пресича на пешеходна пътека е абсолютно право – практиката в тази насока е

категорична, включително и тълкувателната такава. Осемгодишната М. е спазвала всички изисквания на закона и при това пресичане, което е предприела, не може да се говори за капка съвина, съпричиняване или каквото и да е друго нещо от нейна страна. Тя е напълно изрядна.

Действително, след тази трагедия подсъдимият П. се е опитал да окаже помощ, но не преди това, без да се обади на своите колеги по телефона, тоест приоритетите са му били в съвсем друга насока, а не към това да окаже помощ на малката М., която е нямала шанс да оцелее след този удар, за огромно съжаление. За да може да се постигнат целите, на първо място, на индивидуалната превенция спрямо подсъдимия П., следва да бъде наложено ефективно наказание лишаване от свобода, точно както е направил О. с. - П..

Подсъдимият П. в съдебна зала изрази съжаление. Според мен в живота има само три истински чувства - съжалението, любовта и мъката и когато човек изпитва тези чувства, това не се показва само с думи, това се показва с цялата душа, с цялото същество на човека. От юли месец 2021 г. до настоящия момент аз усещам само мъка, усещам я от близките на това дете, което загина. Съжаление не усещам и не виждам да е показано по какъвто и да е друг начин, освен в съдебна зала. До настоящия момент подсъдимият П. не е потърсил, вече почти две години след инцидента, нито веднъж какъвто и да е контакт с близките на момиченцето и да изрази чисто човешко съжаление, съчувствие за стореното. Да, категорично професията на подсъдимия няма никакво значение. Към момента на извършване на деянието той е бил служител на ** - това е без значение. Проблемът е, че очевидно личността на подсъдимия П. до такава степен се е сляла с тогавашната му роля на служител на реда, че това го е накарало той да се чувства безнаказан, над закона, човек, който може да си позволява спокойно да нарушава правилата за движение по пътищата, което не трябва да си позволява да прави нито един човек, нито един водач на автомобил.

Мисля, че към настоящия момент обществото ни страда от един тумор, от един злокачествен тумор и това са пътнотранспортните произшествия. Абсолютно всеки ден ставаме свидетели на множество пътнотранспортни произшествия, които завършват с фатален край за стотици хора. Позволих си да направя справка в Н. и само през 2021 г., когато е настъпил процесният инцидент, 463-ма души са загинали при пътнотранспортни произшествия, 93-

ма от тях са били пешеходци на пешеходна пътека – една от тях е и М.. Истинският проблем е, че в обществото ни твърдо се е наслоила една нагласа, че при извършено престъпление по транспорта масово не се налагат ефективни присъди и докато тази практика не се промени, за щастие виждам шанс в насока това да се случи, този проблем и този тумор в обществото ни няма да бъде излекуван никога.

Поради тази причина, аз ще ви помоля от името на Б. - майката на М., от името на всичките ѝ близки, от името на всички родители, които някога са загубили някой близък при пътнотранспортно произшествие, да постановите решение, с което да потвърдите присъдата на О. с. - П., благодаря.

АДВ. Л.: Подкрепям становището на колегата А..

ЧАСТНИЙТ ОБВИНИТЕЛ Б. С.: Съгласна съм с това, което казаха моите адвокати, подкрепям ги напълно. Ще добавя само едно. Истината за нас е такава - моето дете го няма (държи в ръцете снимка на детето). Рано или късно, от затвора ще си излезе - това го знаем всички, но ние целуваме всеки ден паметника, ние всеки ден вече не може да дишаме, нашето дете си отиде, станаха 2 години без него. Остана ни да чакаме една присъда. За нас повече празници няма. Ние продължаваме крачка по крачка, защото нашето дете вече го няма и никога няма да го видим. Аз, ако знам, че ще го видя след 5 години, дори след 20 години, аз бих го чакала. Нашето дете беше нашата мечта, гледахме я като кукла, беше умна, беше отличничка. Уважаеми съдии, каквото и да решите в този съд, излезем ли от тази врата, истината ви казвам, ние си отиваме в нашата мъка и продължаваме да си я гледаме (поглежда към снимката), да мечтаем и да живеем със спомени. Тя няма да се върне, но едно ви моля – бъдете справедливи!

АДВ. Н.: Уважаеми апелативни съдии, ясно е, а и очевидно колко е трудно да се говори в защита на един подсъдим след речите на държавното и частно обвинение в смисъла, в който ги чухме и разбира се, те имат своя резон, защото трагедията наистина е голяма. Няма да човъркам по фактите, тъй като те са признати по обективен начин. Само искам да обърна внимание на едно нещо, на което постоянно се акцентира и спекулира се нон-стоп и съвсем така, целенасочено, се експлоатира, за да бъде, колкото е възможно повече очернен образът на подсъдимия. Това, че някой е извършил престъпление, дефинитивно не го прави престъпник по занятие, не го прави

човекът, който се е сраснал с чувството за безнаказаност и т.н. и поради тази именно причина, аз ви моля да се отнесете внимателно, както знам, че ще стане, понеже това е обичайната ви практика, към тези детайли. Не е факт в обвинителния акт, който подлежи на признаване, твърдението на прокурора, възприето като съждение и в мотивната част на атакуваната присъда, че подсъдимият се е движил от А. до Б. със 109 км/ч и разстояние от 73 км го е взел за 40 минути. Това не е факт, това е съждение. То се базира на една справка от **, която казва, че в с. А., в имот № еди-кой си е прихванат телефон на подсъдимия. Там е клетката. Една клетка покрива много голямо разстояние. Ние ангажирахме в предходното въззивно производство доказателства. Вярвам, че те подлежат на доверие, че подсъдимият е имал работа в Ю., не е бил в А.. Респективно, цялата тази ужасяваща картина със скоростта му на придвижване не е такава. Не, че това е толкова важно за обвинението или пък за защитата, но пък много се експлоатира и нямаше как да не го спомена. Казах предишния път и сега пак ще кажа и всъщност то няма друго. Тук голямата дилема, която е много трудна за разрешаване, е приоритет на индивидуалната или на генералната превенция да се отдаде, независимо от желанието на закона и на съдебната практика, те да бъдат в синергизъм помежду си, защото прав е колегата, не съм се надявал, че няма да бъде изтъкнат този аргумент - проблемите по пътищата са огромни, от една страна. От друга страна, не може да се раздават наказания индивидуално на „Х“ и на „У“ заради това, че всички останали трябва да бъдат превъзпитавани. Няма спор по нито един факт, извън забележката, с която започнах и ние не отричаме, но поставяме тези негативни обстоятелства в правилния според нас контекст, а именно не е престъпно безхаберие, а погрешна преценка на ситуацията, надценяване на ценностите.

Не може да се съгласим с уважаваната от всички ни прокурорка, че понеже подсъдимият П. е дал приоритет на служебната си задача, то следва, че едва ли не при условията на косвен умисъл се е съгласил в името на това да се свърши работата, да гази пешеходците. Става въпрос за тежка грешка в съпоставката на възможности и на ситуация, която обаче не е плод на престъпно безхаберие и не очертава личността на подсъдимия с дефицити в морала.

От тази гледна точка, ние наистина вярваме, аз в частност убедено

вярвам в това, че няма нужда подсъдимият да бъде в затвора, за да бъде превъзпитан. Убедено считам, че процесът на превъзпитание след този случай е изключително напреднал по отношение на него, защото цялото това наказателно производство, съзнанието за това какво е причинил, тежките, непреодолимите проблеми, които е породил в семейството на пострадалото дете и в неговото собствено, са изключително жесток и безмилостен коректив, който има толкова могъщо коригиращо действие, че единственото нещо, което би се случило, ако той влезе в затвора физически, е за известно време да отсъства от обществото, но не и това да допринесе в повече за превъзпитанието му, което понастоящем е в напреднала фаза. В тази връзка си позволихме да представим тези доказателства, защото семейството изпитва проблеми. Проблемите на В. П. се превръщат в проблеми на неговото семейство, децата му страдат. Бидейки съвестен и отговорен, нищо, че оценката на отсрещната страна е в обратната посока, той търси път за спасение от това и разбира се, легитимният начин е да се потърси специализирана помощ, каквото той прави, както за себе си, така и за децата си. Уви, няма наказание, което да компенсира трагедията в такава ситуация, но нека все пак да повярваме в ренесансово възникналото чудо на хуманизма, като се съгласим, че наказанието не е отмъщение, а е превъзпитание. Виждате, че колкото и да се засилва предвидената в закона репресия, това не променя поведението на хората, ако не е свързано с конкретна работа с тях.

Затова, уважаеми апелативни съдии, аз горещо ви моля да погледнете нещата еднакво внимателно и еднакво емоционално, както към едната, така и към другата страна и да се съгласите с мен, че и без да влиза в затвора, този човек може да бъде превъзпитан. Това предполага да му бъде намалено наказанието и след това, отложено за изпълнение, като, както и предишния път казах, струва ми се, че една гаранция за неминуемата ефективност на подобно снизхождение би била да му се наложи „пробация“ в изпитателния срок - това е, благодаря.

ПОДСЪДИМИЯТ В. Т. П. (за лична защита): Съгласен съм с това, което каза моят адвокат. Уважаеми апелативни съдии, аз искам да допълня, да добавя, да го повторя и да потрета, че ние също съпреживяваме мъката на семейството. Всяка една вечер, абсолютно всяка една вечер. Адвокатите на частния обвинител си позволяват да кажат, че ние не сме ги потърсили, за да

изкажем пред тях лично болката, която усещаме и изпитваме. Но как да го направим, като лица от ***, с които години наред аз съм работил, организират протести за налагането ми на ефективна присъда. Няма как да ги потърся, защото ние не знаем в тази ситуация как да подходим. Тези хора от ** се възползват от мъката на родителите на М., лека й пръст, и ние точно поради тази причина не знаем как да подходим към тях, защото не знаем как ще се изтълкува. Също така искам да помоля съдът да разгледа в детайли цялостното ми житие и битие, тоест какво би допринесло. Много ясно майката на М. го каза – „нищо няма да я върне“. Аз, ако мога да направя нещо, аз ще я върна лично. Но с какво би допринесла една ефективна присъда, ако ме вкарат в затвора? Какво ще помогне? Напротив, аз вътре ще деградирам, защото години наред аз не само, че съм спазвал закона, аз съм гледал той да бъде спазван. Може би не трябва да го казвам, защото се твърди, че съм го приел като доказателство. Молбата ми е да ми позволите да помогна на децата си да отраснат нормално. Ние всяка вечер съпреживяваме, абсолютно всяка вечер. Моля родителите и роднините на М. наистина те да видят какви хора сме ние като семейство и да не се подвеждат по думите и по делата на хора през годините, които съм мачкал аз лично във връзка със служебните си задължения. Съжалявам наистина, че не съм преценил на място и не съм подходил по друг начин, но не мога да върна времето назад.

Съдът, след съвещание,

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ПОСЛЕДНА ДУМА НА ПОДСЪДИМИЯ.

ПОДСЪДИМИЯТ В. Т. П.: Моля апелативните съдии да ми наложат условно наказание лишаване от свобода.

Съдът, след съвещание, счете делото за изяснено и обяви на страните, че ще се произнесе със съдебния си акт в срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Съдебното заседание се закри в 14:30 часа.

Председател: _____

Секретар: _____